

РЕШЕНИЕ

№ 77

гр. Девин, 06.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ДЕВИН в публично заседание на осми юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Илияна Р. Ферева - Зелева

при участието на секретаря Диана Ал. Стоева
като разгледа докладваното от Илияна Р. Ферева - Зелева Гражданско дело № 20235410100020 по описа за 2023 година

Производството е образувано по иск с правно основание чл.26, ал.1, предл. първо и предл. трето ЗЗД, във връзка чл.10а, чл.19 ал.4 ЗПК и чл.22 ЗПК, чл.143, ал.1 и чл.146 ЗЗП от М. Р. Г., с ЕГН *****, от гр. П., ул. Б. № **, чрез адв. Д. В. М., със съдебен адрес гр. П., бул. П. ш. № **, ет. *, ап. * **против** „В. БГ“ ЕООД, с ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление гр. С., ул. Д. Х. № *-*, представлявано от З. С. Р. и А. М. за прогласяване нищожност на клауза „такса за бързо разглеждане“ от Договор за кредит № 9865*/28.11.2022г., на основание чл.26, ал.1, пр. 1 и пр.3 ЗЗД и поради неспазване на нормите на чл.10а, чл.19, ал.4 ЗПК, във връзка с чл.22 ЗПК и чл.143, ал.1 и чл.146 ЗЗП. Претендира за присъждане на направените разноски.

В исковата молба ищецът поддържа твърдения, че е страна по Договор за кредит № 9865*/28.11.2022г., сключен с В. БГ“ ЕООД, по който е получил сумата 800.00 лева, при дължима лихва в размер на 26.95 лева, при ГПР от 49.60%, при ГЛП от 40.99% и срок на кредита от 30 дни. Договор № 9865*/28.11.2022г. предвижда дължимост на такса бързо разглеждане на документи в размер на 165.04 лева, като по този начин общото задължение е в размер на 991.99 лева.

Така уговорената клауза е нищожна, поради накърняване на принципа на „добри нрави“, по смисъла на чл.26, ал.1, пр.3 ЗЗД, поради значителна не еквивалентност на насрещните престации - предоставената услуга и уговорената цена. Уговорената „такса за бързо разглеждане в размер на 165.04 лева, съставлява допълнителна сума в размер на 1/4 от сумата на отпуснатия кредит от 800.00 лева. и е във вреда на потребителя, не отговаря на изискванията за добросъвестност и справедливост. Клаузата е в ущърб на потребителя (чл.143, ал.1 ЗЗП), като неразбираема и не позволяваща за него да прецени икономическите последици от сключване на договора - чл.143,

ал.2, т.19 ЗЗП.

Клаузата, предвиждаща заплащане на такси и комисионни е неравноправна, по смисъла на чл.143, т.5 ЗЗП и нищожна по смисъла на чл.146, ал.1 ЗЗП, води до нарушаване на нормативно предвидения размер на ГПР и заобикаляне на закона на основание чл.26, ал.1, пр.2 ЗЗД, във връзка с чл.19, ал.4 ЗПК.

Клаузата е нищожна, на основание чл.10а, ал.1 ЗПК, тъй като разпоредбата на чл.10а, ал.1 ЗПК не допуска кредиторът да изисква заплащането на такси и комисионни за действия, свързани с усвояване и управление на кредита.

В срока за отговор по чл.131 ГПК от ответника по първоначалната искова молба „В. БГ“ ЕООД е предявен насрещен иск.

Не се оспорва, че на 28.11.2022г. между „В.БГ“ ЕООД, като Кредитодател и М. Р. Г., като Кредитополучател, е сключен Договор за кредит № 9865* в съответствие с разпоредбите на ЗПК и ЗПФУР. С настъпване на падежната дата 28.12.2022г. ищецът е изпаднал в просрочие и не е направил никакви плащания по кредита, за погасяване на задължението си към „В.БГ“ ЕООД. Ищецът има качеството на длъжник спрямо дружеството и дължи връщане на заемната сума в първоначален размер от 800.00 лева, заедно с всички такси и лихви по договора.

Моли съда да разгледа насрещен иск срещу ищеца за сумата от 991.99 лева, представляваща неизплатено задължение по Договор за кредит № 9865*/28.11.2022г., от които: главница - 800.00 лева, договорна лихва - 26.95 лева; такса за допълнителна незадължителна услуга за бързо разглеждане на искането за отпускане на кредит - 165.04 лева

Ищецът, неоснователно се е облагодетелствал, поради неизвършено от него плащане на задължението.

Оспорва изцяло исковата претенция за прогласяване на нищожност на такса „Бързо разглеждане“ и такса „Удължаване на срок“ по Договор за кредит № 9865*/28.11.2022г. като неоснователна и недоказана.

Съгласно чл.10а, ал.1 ЗПК, „Кредиторът може да събира от потребителя такси и комисиони за допълнителни услуги, свързани с договора за потребителски кредит“. Не е налице противоречие с императивната норма на чл.10а, ал.2 ЗПК, съгласно която Кредиторът не може да изисква заплащане на такси и комисиони за действия, свързани с усвояване и управление на кредита. Не е налице противоречие на сделката с нормите за справедливост и добросъвестност. Отношенията между страните са частноправни и са се развили в сферата на потребителското кредитиране от небанкови финансови институции и тъкмо в обхвата на тази сфера следва да се преценяват добрите нрави като критерии за поведение. Такси „Бързо разглеждане“ и „Удължаване на кредита“ са пожелателни, допълнителни и незадължителни услуги, които се предоставят само по изрично искане на Кредитополучателя, съобразно Тарифа на Кредитора. Оспорваните такси са подробно описани в Общите условия, които са неразделна част от Договорите за кредит, приложими и по процесния договор. Такса „Бързо разглеждане“, при преценката ѝ като „общ разход по кредита“ по смисъла на Директива

2008/48/ЕО, следва да се отчете дали са изпълнени кумулативно заложените условия: първо - дали тези такси се заплащат във връзка с договора за кредит; и второ - дали ползването на услугите е задължително условие за получаване на кредита или за получаването му при предлаганите условия. Такса „Бързо разглеждане“ няма отношение нито към сключването на договора, нито към усвояването на кредита, нито към конкретните параметри на договора за кредит - сума по кредита, дължима срещу ползването ѝ възнаградителна лихва и условия за определяне на лихвата, а таксата „Удължаване на кредита“ няма отношение към размера на дълга.

Процесният договор за потребителски кредит е съобразен изцяло по форма и съдържание с императивните изисквания на Глава трета от ЗПК. Дружеството е спазило и прилага точно изискванията на специалното законодателство в частност ЗПК, ЗПФУР и ЗЗП.

Моли съда да приеме, че изрично оспорва материалното положение на ищеца и да изиска от същия да представи доказателства, че попада в категорията на чл.38, ал.1, т. 2 ЗАДв. - материално затруднено лице.

Смята, че претендирането на суми по чл.38, ал.1 ЗАДв., във връзка с чл.7, ал.2, т.1 от Наредба № 1/9.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, без доказателства за наличието на основанията, нарушава изискванията на чл. 40 от ЗАДв. за добросъвестно упражняване на професията и да реализира правата, произтичащи от ЗАДв. Липсата на посочена банкова сметка на адвоката или клиентска сметка, по смисъла на чл.39 ЗА, също дава основание да се приеме, че претендираните разноски са неправомерни и се цели получаването на положително решение по предявените искове, за да бъдат претендирани допълнително, след представянето на такава.

Моли съда да даде указания ищецът и неговият процесуален представител да посочат номер на банкова сметка, по която да бъдат преведени евентуално присъдените в тяхна полза суми.

Моли съда да постанови решение по предявения с отговора насрещен иск срещу М. Р. Г., с който да бъде осъден да заплати общата дължима сума от 991.99 лева, ведно със законната лихва за забава върху главницата, считано от датата на предявяване на иска 07.03.2023г., представляваща просрочено задължение по Договор за кредит № 9865*/28.11.2022г.

Моли съда да се произнесе с решение, с което да отхвърли изцяло като неоснователен и недоказан, предявения от ищеца иск, по повод на изцяло непогасеното му задължение по процесния договор за кредит - предмет на настоящото производство.

Моли да му присъди направените съдебни и деловодни разноски по делото, включително и разноските за юрисконсултско възнаграждение.

В срока за отговор на насрещната искова молба, ищецът поддържа възражения за нарушаване на общата потребителска закрила по чл.146, ал.1 ЗЗП, във връзка с чл.24 ЗПК. Съгласно чл.22 ЗПК, когато не са спазени изискванията на чл.10, ал.1, чл.11, ал.1, т.7 - 12 и 20 и ал.2 и чл.12, ал.1, т.7 - 9, договорът за потребителски кредит е недействителен.

Съгласно чл.22 ЗПК, във връзка с чл.11, ал.1, т.10 ЗПК, договорът за потребителски кредит е недействителен, ако в същия не е посочен годишен процент на разходите и общата сума, дължима от потребителя. Действително в Договор за кредит № 9865*/28.11.2022г. е посочен ГПР-49.60 %. Липсва обаче, каквото и да е уточнение, какви точно разходи се включват в посочения процент. Посоченият годишен лихвен процент 40.99%, не е ясно как точно се съдържат и как се изчисляват по отношение на общия ГПР, което поставя кредитополучателя в положение да не разбере действителния размер на ГПР. Погасителния план не отговаря на чл.11, ал.1, т.11 ЗПК, в него липсва задължителната информация по ЗПК. Договор за кредит № 9865*/28.11.2022г. е нищожен и поради неспазване на разпоредбата на чл.19, ал.4 ЗПК, а от там и на действителния размер на ГПР, чл.11, ал.1, т.10, във връзка с чл.22 ЗПК, тъй като сумата която се претендира чрез такса експресно разглеждане в размер на 165.04 лева не е включена в ГПР. Поради невключване на уговорките за заплащане на разходи по такса експресно разглеждане в размера на ГПР, последният не съответства на действително прилагания от кредитора в кредитното правоотношение. Посочването в договора на размер на ГПР, който не е реално прилагания в отношенията между страните представлява заблуждаваща търговска практика по смисъла на чл.68д, ал.1 и ал.2 ,т.1 от Закона за защита на потребителите. С преюдициално заключение по дело С-453/10 е прието, че използването на заблуждаващи търговски практики, изразяващи се в непосочването в кредитния контракт на действителния размер на ГПР представлява един от елементите, на които може да се основе преценката за неравноправния характер на договорните клаузи по смисъла на чл.143 и сл.ЗЗП. Тя подвежда потребителя относно спазването на забраната на чл.19, ал.4 ЗПК и не му позволява да прецени реалните икономически последици от сключването на договора.

На следващо място, оспорва дължимостта на уговорената клауза за „такса експресно разглеждане“ от Договор за кредит № 9865*/28.11.2022г., в размер на 165.04 лева. Счита същата за нищожна на основание чл.26, ал.1, пр.1,2 и 3 ЗЗД и поради това, че е сключена при неспазване на нормите на чл.10а и чл.19, ал.4 ЗПК, във връзка с чл.22 ЗПК и подробни съображения за нея съм изложил в депозираната искова молба.

Прави и възражение за прекомерност на претендираните разноси.

Моли съда да отхвърли претендираните от „В.БГ“ ЕООД искиви претенции, като неоснователни и недоказани.

В съдебно заседание ищецът, чрез адв. Д. М. в писмено становище, поддържа иска.

Ответникът „В.БГ“ ЕООД, р.пр. не изпраща представител.

Съдът, прие от фактическа и правна страна следното:

Няма спор по делото, а и от представен договор за кредит (ДК) № 9865*/28.11.2022г., сключен на 28.11.2022г., в гр. София се установи, че е сключен между „В. БГ“ ЕООД – наричан в договора заемотател и М. Р. Г. – заемател с предмет на договора – отпускане на паричен заем в размер на 800.00 лева, със срок на връщане 30 дни, с дата на връщане на кредита 28.12.2022г. В ДК е уговорен стандартен лихвен процент 40.97%, лихвен

процент за срока на кредита 40.99%, сума за лихвата за срока на кредитите 26.95 лева, годишен процент на разходите ГПР 49.60%, такса за бързо разглеждане 165.04 лева. Дължимата обща сума по договора е в размер на 991.99 лева.

Договорът за кредит № 9865* е подчинен на разпоредбите на Закона за потребителския кредит и Закона за предоставяне на финансови услуги от разстояние. С подписването му Кредитодателят е предоставил на Кредитополучателя сума в размер на 800.00 лева (осемстотин лева), представляваща главница по кредита, за период от 30 дни, с падежна дата 13.09.2022 г. Начислените такси и лихви по кредита са: договорна лихва в размер на 26.95 лева (двадесет и шест.95 лева) и такса „Бързо разглеждане“ в размер на 165.04 лева (сто шестдесет и пет.04 лева). Така общият размер на кредита, който Кредитополучателят е трябвало да погаси на падежната дата, е бил на стойност 991.99 лева (деветстотин деветдесет и един.99 лева).

Редът и условията, по които на Кредитополучателя е отпуснат кредита, се уреждат в Договор за кредит № 9865* и Общите условия към него.

Не се спори между страните относно предоставяне от Кредитодателя на Кредитополучателя на поисканата от Кредитополучателя сума 800.00лв, което създава задължението на последния да върне кредита на Кредитодателя.

С настъпване на падежната дата - 28.12.2022 г., ищецът е изпаднал в просрочие, тъй като по сметки на кредитора не са постъпили никакви суми за погасяване на задължението, поради което ищецът дължи връщане на главница и уговорената лихва по Договор за кредит № 9865* / 28.11.2022 г. - главница 800.00 лева и договорна лихва 26.95 лева;

Спорен въпрос по делото е: Дали клаузата, предвиждаща такса за допълнителна незадължителна услуга за „Бързо разглеждане“ на искането за отпускане на кредит - 165.04 лева е нищожна, на основание чл. 26, ал.1, предл. 1,2,3, поради неспазване на чл.10а, чл.19 ал.4, във връзка с чл.22 ЗПК, чл.143, ал.1 и чл.146 ЗЗП.

В тежест на ищеца, съгласно общото правило на чл.154 ГПК е да докаже по предявения иск за прогласяване нищожността на отделна клауза от договора, при условията на пълно и главно доказване, че уговорената такса бързо разглеждане, противоречи на закона или го заобикаля и на добрите нрави.

В тежест на ответника е да докаже възникване на процесното вземане в негова полза, включително, че то се основава на валидни договорни клаузи, които са индивидуално уговорени и че действията, за които е уговорена такса „Бързо разглеждане“ са извършени от него. Съгласно чл. 10а, (1) ЗПК кредиторът може да събира от потребителя такси и комисиони за допълнителни услуги, свързани с договора за потребителски кредит. (2) Кредиторът не може да изисква заплащане на такси и комисиони за действия, свързани с усвояване и управление на кредита. (3) Кредиторът не може да събира повече от веднъж такса и/или комисиона за едно и също действие. (4) Видът, размерът и действието, за което се събират такси и/или комисиони, трябва да бъдат ясно и точно определени в договора за потребителски кредит.

Ответникът претендира по предявения насрещен иск, на основание чл.9, ал. 1 ЗПК, във връзка с чл. 10а, ал. 1 ЗПК осъждане на ищеца да му заплати главница, договорна лихва и такса "Бързо разглеждане". Ответникът носи тежестта да докаже: наличието на действително правоотношение по Договор за кредит № 9865*/28.11.2022г. , че е изпълнили задължението по договора за предаване на сумата на кредитополучателя. В доказателствена тежест на ищеца - ответник по насрещния иск е да докаже плащане на задълженията и наличието на сочените от него основания за нищожност на клауза такса „Бързо разглеждане“.

Сключеният между страните договор за кредит попада в обхвата на чл. 9, ал. 1 ЗПК и има характеристика на потребителски договор, тъй като кредитополучателят е „потребител“ по смисъла на чл. 9, ал. 3 ЗПК и § 13, т.1 ДР ЗЗП. Следователно за него се прилагат разпоредбите на чл. 143 и чл. 146 ЗЗП и защитата по ЗПК. Страните са уговорили, че неразделна част от него са Общите условия на Договора за кредит, които са били получени от кредитополучателя. Видно е от Общите условия, че преди отпускане на кредита страните по договора са използвали средства за комуникация от разстояние, поради което възникналото между тях правоотношение, представлява договор за предоставяне на финансови услуги от разстояние по смисъла на чл. 6 ЗПФУР.

В приложена по делото пред договорна информация в основните характеристики на договора е посочена такса „Бързо разглеждане“ 165.04 лева, отделно от годишен процент на разходите 49,6% и лихвен процент 40,99% за срока на кредита. В общите условия на договора за кредит такса за „Бързо разглеждане“ е незадължителна допълнителна услуга по искане на кредитополучателя, която гарантира обработка на искането за кредит и отговор в рамките на 15 минути. Съгласно чл.19 (1) ЗПК „Годишният процент на разходите по кредита изразява общите разходи по кредита за потребителя, настоящи или бъдещи (лихви, други преки или косвени разходи, комисиони, възнаграждения от всякакъв вид, в т.ч. тези, дължими на посредниците за сключване на договора), изразени като годишен процент от общия размер на предоставения кредит. Съгласно § 1 т.1 ЗПК "Общ разход по кредита за потребителя" са всички разходи по кредита, включително лихви, комисиони, такси, възнаграждение за кредитни посредници и всички други видове разходи, пряко свързани с договора за потребителски кредит, които са известни на кредитора и които потребителят трябва да заплати, включително разходите за допълнителни услуги, свързани с договора за кредит, и по-специално застрахователните премии в случаите, когато сключването на договора за услуга е задължително условие за получаване на кредита, или в случаите, когато предоставянето на кредита е в резултат на прилагането на търговски клаузи и условия. Общият разход по кредита за потребителя не включва нотариалните такси. 2. "Обща сума, дължима от потребителя" е сборът от общия размер на кредита и общите разходи по кредита за потребителя.

Съдът намира, изхождайки от дадените легални определения в чл.19, ал.1 и §1,т.1 ЗПК, че такса за бързо разглеждане в размер 165.04 лева, дължима по договора отделно от главница и възнаградителна лихва, е разход, свързан с договора за кредит и е част от общия разход по кредита за

потребителя, подлежащ на включване в ГПР.

В клауза 4.5 от ОУ формално е посочено, че допълнителната незадължителна услуга за бързо разглеждане не е задължително условие за отпускане на сумата по кредита и не увеличава възможностите на кредитополучателя да получи кредит.

Съгласно чл.7.1 ГПР не включва разходите, които кредитополучателят заплаща в резултат на неизпълнение на договорните си задължения, както и разходите за допълнителни незадължителни услуги, предоставени на кредитополучателя по негово искане.

От разпоредбата на чл.7 .1 от УО следва, че начислената в договора такса за бързо разглеждане на искането на кредитополучателя, определена в т.4.4 като допълнителна незадължителна услуга, не е включена в посочения ГПР. Налице е противоречие на задължението с императивна разпоредба на закона чл.11, ал. 1, т. 10 ЗПК, защото в уговорения ГПР не са включени всички действителни разходи. По този начин е нарушено изискването в ГПР по ясен и разбираем за потребителя начин да са включени всички разходи, които той ще направи и които са пряко свързани с кредитното правоотношение.

Налице е нарушение на чл.19 ал.4 ЗПК, тъй като в посочения ГПР 49,6%, тази такса не е включена, а добавена надвишава ограничението да не е по-висок от пет пъти размера на законната лихва по просрочени задължения в левове и във валута, определена с постановление на Министерския съвет на Република България.

Следователно, предявеният отрицателен установителен иск за нищожност на тази част от договора е основателен, при наведените в исковата молба възражения и е основание за нищожност чл.26, ал.1, предл. 1,2,3 ЗЗД, поради сключването му при неспазване на императивните норми на чл.10а, чл.19, ал.4 и чл.22 ЗПК и като неравноправна клауза в договор, сключен с потребител чл.143 и чл.146 ЗЗП. Клаузата е неравноправна по смисъла на чл.24, във връзка с чл.146, във връзка с чл.143, т.5 ЗЗП, тъй като при сключване на договора потребителят, не е могъл да влияе върху съдържанието ѝ, поради което не отговаря на изискването за добросъвестност и води до значително неравновесие между правата и задълженията на търговеца/доставчика и потребителя. С разпоредбата на чл.9 ЗЗД свободата на договаряне на страните да определят свободно съдържанието на договора, е ограничена от разпоредбата на чл. 9 ЗЗД в две посоки: съдържанието на договора не може да противоречи на повелителни норми на закона, а в равна степен и на добрите нрави. (ТР №1/2009/15.06.2010г. по ТД 1/2009г. ОСТК)

Съгласно чл.26 ЗЗД нищожността на отделни части не влече нищожност на договора, когато те са заместени по право от повелителни правила на закона или когато може да се предположи, че сделката би била сключена и без недействителните ѝ части.

С ТР №1/2020г/27.04.2022г. по ТД №1/2020г. ОСГТК е прието, че съдът е длъжен да се произнесе в мотивите на решението по нищожността на правни сделки или на отделни клаузи от тях, които са от значение за решаване на правния спор, без да е направено възражение от заинтересованата страна, само ако нищожността произтича пряко от сделката

или от събраните по делото доказателства.

По предявения насрещен иск:

Няма спор, а и от приложена по делото разписка за извършено плащане № 2000000328497762/28.11.2022г. се установява, че ищецът е получил превод на сумата по договора за кредит 9865* - 800.00 лева.

Кредитодателят е отпуснал заемната сума в първоначален размер от 800.00 лева, а кредитополучателят носи задължението да върне на падежа главница - 800.00 лева и договорна лихва - 26.95 лева.

Не се дължи такса за допълнителна незадължителна услуга за бързо разглеждане на искането за отпускане на кредит - 165.04 лева, която се явява нищожна клауза в договора, сключен с потребител, съгласно основанията за нищожност чл.26, ал.1, предл.1,2,3 ЗЗД, поради сключване на договора при неспазване на императивните норми на чл.10а, чл.19, ал.4, чл.22 ЗПК и като неравноправа клауза в договора, сключен с потребител чл.143 и чл.146 ЗЗП.

При този изход на спора право на разноски имат и двете страни, поради което на основание чл. 78, ал. 1 ГПК на ищеца по отрицателния установителен иск се дължат сторените от него разноски в размер 480.00лв., с включено ДДС по представен списък за адвокатско възнаграждение, на основание чл.38, ал.2, вр. ал. 1 ЗАдв по договор за правна защита, което е съответно на минималния размер по чл.7, ал.2, т.1 от Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения и 76,80 лв. с включен ДДС, съобразно отхвърлената част от насрещните икове.

На основание чл.78, ал.1, вр. ал. 8 ГПК в полза на ответника - ищец по насрещния иск, ищецът дължи разноски, съразмерно на уважената част от тях 360.00 лева за юрисконсултско възнаграждение.

Ищецът по насрещния иск дължи, на основание чл. 77 ГПК държавна такса в размер 100.00 лева, определена в минимален размер за всеки от предявените икове на основание чл.1 от Тарифа за ДТ по ГПК.

Мотивиран от изложените съображения, Девинският районен съд

РЕШИ:

ПРИЕМА ЗА УСТАНОВЕНО по предявения иск с правно основание чл.26, ал.1, предл. 1, 2 и 3 ЗЗД, във връзка чл.10а, чл.19 ал.4 ЗПК и чл.22 ЗПК, чл.143, ал.1 и чл.146 ЗЗП от М. Р. Г., с ЕГН *****, от гр. П., ул. Б. № **, чрез адв. Д. В. М., със съдебен адрес гр. П., бул. П. ш. № **, ет.*, ап.* **против** „В. БГ“ ЕООД, с ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление гр. С., ул. Д. Х. № *-, представлявано от З. С. Р. и А. М., че уговорената клауза такса за „Бързо разглеждане“ от Договор за кредит № 9865*/28.11.2022г., сключен между М. Р. Г. и „В. БГ“ ЕООД е нищожна на основание чл.26, ал.1, предл. 1, 2 и 3 ЗЗД, поради противоречие със закона или го заобикаля (чл.19, ал.4 ЗПК) и поради накърняване на добрите нрави и поради неспазване на императивните норми на чл.10а, чл.19, ал.4 ЗПК, във връзка с чл.22 ЗПК, чл.143, ал.1 и чл.146 ЗЗП.

Осъжда „В. БГ“ ЕООД, с ЕИК: *****, със седалище и адрес

на управление гр. С., ул. Д. Х. № *-*, представлявано от З. С. Р. и А. М. **да заплати** сторените разноси по договор за правна защита и процесуално представителство на М. М. Р. Г., с ЕГН *****, от гр. П., ул. Б. № **, представляван от адв. Д. В. М., на основание чл.38, ал.2 вр. ал. 1 ЗАдв възнаграждение 480.00 лева с ДДС, което е съответно на минималния размер по чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения и 76,80 лв., с включен ДДС, съобразно отхвърлената част от насрещните иски и ДТ в размер 50.00 лева.

По предявения насрещен иск

Осъжда М. Р. Г., с ЕГН *****, от гр. П., ул. Б. № ** да заплати на „В.БГ“ ЕООД, с ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление гр. С., ул. Д. Х. № *-*, представлявано от З. С. Р. и А. М. по предявения насрещен иск при условията на чл. 211 ГПК, във връзка с чл.286 – чл.288ТЗ, във връзка с чл.9 ЗПК, във връзка с чл.79 и чл.86 ЗЗД сумата от 826,95лв., представляваща неизплатено задължение по Договор за кредит № 9865*/28.11.2022г., от които главница - 800.00 лева; договорна лихва - 26.95 лева и разноси за юрисконсултско възнаграждение в размера на 360.00 лева.

Отхвърля предявения насрещен иск при условията на чл. 211 ГПК, във връзка с чл.286 – чл.288ТЗ, във връзка с чл. 9 ЗПК във връзка с чл.79 и чл.86 ЗЗД от „В.БГ“ ЕООД, с ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление гр. С., ул. Д. Х. № *-*, представлявано от З. С. Р. и А. М. **против** на М. Р. Г., с ЕГН *****, от гр. П., ул. Б. № ** за сумата от 165,04 лева, представляваща неизплатено задължение по Договор за кредит № 9865*/28.11.2022г., **като неоснователен и недоказан.**

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва от страните пред Окръжен съд - Смолян в двуседмичен срок, считано от връчването му.

Съдия при Районен съд – Девин: _____